

polno učencev. Gospodje učitelji, gospod ravnatelj sam so stali tam. Ustrašil sem se. Vendar gospod učitelj mi pomignejo, naj začnem. Začel sem. Nekaj časa je šlo gladko. Najedenkrat pa se mi ustavi. Kri mi je silila v glavo. Nisem mogel dalje. Neki učenec iz petega razreda mi je šepetal v uho, kako se pesem glasi dalje, a nisem ga slišal. Preveč me je bilo sram. Kar zbežal sem v gozd. Gospod učitelj so bili gotovo žalostni zaradi mene, a rekli mi niso nič. Znanprej me ne pripravi nihče več, da bi šel še kdaj deklamovat, dokler ne bom znal gladko. Sicer pa smo bili veseli. Vračajoči se smo videli v drevoredu nekaj laških delavcev ležečih na travi. Solnce je pripekalo nanje. „Glejte!“ pravijo gospod učitelj, „to vas čaka, ako se ne bodete

pridno učili.“ Opoldne smo bili že doma. Sedaj se mi vse tako pusto zdi, Ljubljana, kakor da je prazna. Pa še srce me boli, da sem se tako osramotil. Kaj ne, ljubi oče, o počitnicah me bode pa Vi vadili v deklamovanju? Pridno se bom učil pesmic na pamet, Vi pa mi bode kazali, kako naj lepo govorim. V gimnaziji morajo gotovo znati. Komaj že čakam konca leta. Potem ne bom več učenec ali šolar, ampak „študent“; tako namreč mi je pravil Tometov France, ki hodi v drugo latinsko šolo, da se šele v prvi šoli začne „študent“. Potem postanem tudi jaz „študent“, kaj ne? Kar zavriskal bi od veselja! Z Bogom, ljubi oče, ljuba mati, kmalu se vidimo!

Ivan.

### Zviti Hafis.

(Orientalška pripovedka.)

„Derviš, sodnik, vojak poln zmag!  
Kaj vrt vam moj takó je drag?  
Njegovo cvetje je krasnó?  
Njegovo sadje je sladkó?  
In vaš želodec čuti slast?  
A — danes ste se vjeli v past! — —  
Kaj ste takó mi zbégani?  
Saj bati se vam zlega ni!  
Sodnik zakonoznanec je,  
Voják nam domobranec je:  
Kakó, kakó na njih teló  
Predrzo dvignem naj rokó?  
Derviš, oj ti presveti mož,  
Kaj iščeš tu med cveti rož?  
Premišljaš kórana skrivnosti,  
Kdaj naj se moslim verni posti?  
Med sadjem sladkim — dobro vem —  
Sladkó je misliti o tem!“  
To deje in poveže ga  
In v vrta kot poleže ga.  
Derviš se valja tam po tléh,  
A Hafis gre do onih dveh.  
„Ne boj, vojak, se! Tebi čast,  
Ki braniš državljanom vlast,  
Slobodno cvetje pestro glej!  
Slobodno sadje sladko jej!

A ti, sodnik, izvrstno — ha!  
Ti pravo vse poznaš do dna!  
Ti zemljo izpreminjaš v raj!  
Če mi kedó ukrade kaj,  
Takój hudó kaznuješ ga,  
Nabiješ, v spone vkuješ ga —  
Potem gotovo več nikdár  
Blagá mu ptujega ni mar!“  
To deje in poveže ga  
In v vrta kot poleže ga.  
Derviš ječí, sodnik kričí,  
A Hafis k tretjemu hití:  
„Odkrito ti povem, voják,  
Ti meni bil bi jako drag,  
Ti meni bil bi jako mil,  
Če sto bi milj od mene bil!“  
To deje in poveže ga  
In v vrta kot poleže ga.  
Derviš ječí, sodnik kričí,  
Voják preklinja, a reží  
Vsem Hafis zlobno v lice se:  
„Kakó žaré cvetice se?  
Kakó vam tekne sadje, kaj?  
Pa pridite mi še kedaj,  
Kot zdaj, vse tri vas pogostim,  
Kot zdaj, vse tri vas počastim!“

Gojko.